

N:o 22.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 27 februari 1901.
— — — — Andra Kammaren den 27 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, med anhållan om förslag till
bestämmelser om arfsskatts utgörande i vissa fall.*

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 3.)

Till Konungen.

I den svenska lagstiftningen saknas bestämmelser om, hvilka personer skola vara underkastade arfsskatt till svenska staten. Att behof af en sådan lagstiftning förefinnes, har länge varit erkänt, och har frågan härom i en innevarande år väckt motion framstälts inom Riksdagen. Från principiell synpunkt sedt bör arfsskatt för samma egendom ej utgå till mer än ett land; men intill dess internationell öfverensstämmelse kan uppnås, måste för hvarje land fastställas de regler, som der anses rigtiga. Dervid torde i första rummet hänsyn böra tagas till arffallen egendoms beskaffenhet af lös eller fast samt egendomens befintlighet utom eller inom landet; hvarjemte kan ifrågasättas, huruvida skyldigheten att erlægga arfsskatt bör vara beroende på arflåtarens egenskap af svensk eller utländsk undersåte eller på hans bostad utom eller inom landet. Beträffande fast egendom torde dennas belägenhet inom eller utom landet böra vara afgörande för frågan, huruvida arfsskatt för densamma skall erläggas till svenska staten eller icke, och detta utan hänsyn till, huruvida aflåtaren är svensk eller utländsk medborgare eller bosatt inom eller utom landet. Hvad åter angår lös egendom, kunna meningarna vara delade; och anser sig Riksdagen i detta hänseende icke utan föregående utredning kunna uttala något bestämdt omdöme. Så mycket torde dock kunna sägas, att,

om den lösa egendom, som utländsk medborgare efterlemnar i Sverige, här göres till föremål för beskattning, svenska staten ej bör utkräfvä skatt för sådan lös egendom, som svensk man efterlemnar i utlandet, samt att deremot, om arfsskatt ej utkräfvos för utländsk mans här i landet befintliga lösa egendom, skäl ej förefinnes för svenska staten att afstå från skatt för den lösa egendom, som svensk man efterlemnar i utlandet; och den omständigheten, att ett annat land arfbeskattar egendom, som svenska staten anser sig berättigad att beskatta, kan ej utgöra tillräckligt skäl för svenska staten att afstå sin beskattningsrätt, men måhända kan det anses billigt, att i sådant fall det i utlandet erlagda skattebeloppet må afdragas från behållningen i boet.

Huruvida denna fråga kan lösas genom ändringar allenast i gällande föreskrifter angående arfsbeskattningen, eller om i sammanhang dermed erfordras ändringar äfven i allmän civillag, är emellertid en fråga, för hvars besvarande erfordras utredning rörande alla hithörande omständigheter. Uppenbart är ock, att, då frågan är af internationel natur, med främmande magter redan ingångna traktater möjligen äfven kunna på densamma inverka.

Det har kommit till Riksdagens kännedom, att Eders Kongl. Maj:t den 7 december 1900 bemyndigat chefen för finansdepartementet att för verkställande inom departementet af en revision af stämpelförordningens bestämmelser rörande arfsskatten tillkalla sakkunniga personer, hvilka skulle hafva att utföra detta uppdrag enligt de närmare föreskrifter, chefen för nämnda departement egde meddela, samt att på grund af detta bemyndigande departementschefen den 31 i samma månad uppdragit åt två personer att deltaga i beredningen af denna fråga. Utan att vilja uttala någon mening om, huruvida det kan anses lämpligt eller icke att i sammanhang med denna redan påbörjade utredning verkställa jemväl den nu ifrågasatta, får Riksdagen anhålla, det Eders Kongl. Maj:t täcktes efter verkställd utredning för en kommande Riksdag framlägga förslag till bestämmelser angående arfsskatts utgörande *dels* för egendom, som utländsk undersåte efterlemnar i Sverige, *dels ock* för egendom, som svensk undersåte efterlemnar i utlandet, äfvensom till de lagbestämmelser i öfrigt, hvilka må finnas för ändamålet erforderliga.

Stockholm den 27 februari 1901.

Med undersåtlig vördnad.